

Під зливою

пройшов у Рівному День незалежності

Рівнянам, як і всій країні, не до урочистостей. Клубок у горлі й дощ, – такого Дня незалежності в нас ще не було. І справді «свято зі сльозами на очах», із зосередженими поглядами й думками і стиснутими в кулаки долонями. Які вже там розваги...

Ні злива, ні вітер не зупинили кількасот рівнян, які прийшли на майдан Магдебурзького права вшанувати пам'ять загиблих за Україну. Як український прапор, синьо-жовті, й червоні, як пролита кров героїв, букети вкрили все підніжжя монументу.

А коли тишу розірвали три залпи, що пустили в небо зі стрілецької зброї солдати Рівненського гарнізону, міський голова Рівного Володимир Хомко та голова Рівненської ОДА Сергій Рибачок, їхні заступники, депутати Рівнеради, військові, рятувальники, міліціонери, ветерани війни, Збройних сил, усі, хто був на площі в ту мить, схилили голови й затамували подих. Згадалось, що на сході – наші хлопці, і там лунають постріли не в небо.

Спільною молитвою за Україну патріотичні настрої і мирні сподівання людей зміцнили панотці майже всіх християнських конфесій, які є в Рівному. Не до розбіжностей тепер тим, хто вірить у правду Божу...

Після Божественної літургії й молебню за Україну представники міської й обласної влади виконали свій сумний обов'язок – на рівненському кладовищі Нове поклали квіти і вінки до свіжих ще могил молодих українських патріотів: героїв Небесної сотні й воїнів, загиблих у боях в АТО.

Ольга Клачук прийшла на свято у вишитому бісером святковому українському строї. – Це – яскрава коломийська вишивка, в ній просто сяють усі барви нашої землі. Я хочу побажати всім рівнянам миру, тепер це – не банальна фраза.

Святкову сукню пані Ольга вишила сама. Три місяці натхнення у вільний від роботи час. Чоловік, до речі, теж пишається її доробком і новим родинним скарбом.

Тарасові Шевченку, незламному співцеві української волі, як батькові народу й нації прийшли вклонитися рівняни. Так само, як щороку в цей день, співали як молитву «Рече та стогне Дніпр широкий».

Ветеран УПА Василь Прокопчук щоразу на центральному майдані, коли святкують нашу незалежність. – Як наші хлопці мріяли про вільну Україну, коли билися з німцями і більшовиками. І в Норильських таборах я врів у неї всі п'ятнадцять років...

– Рушник із соколом дівчата дарували хлопцям, що відправлялися до війська або на війну. Етнографка і колекціонерка Раїса Цапун розповіла про не такий вже й рідкісний сто років тому, а нині призабутий символ-візерунок, що прикрашає один із вишитих експонатів, зібраних у рідному селі. У зливу, зрозуміло, виставки доробків народних майстрів просто неба не було. Та тридцять історичних рушників пані Раїси – не менш цікаві, ніж тисяча нових шедеврів. Майстерно виплекані рушники-доріжки – шлях української душі.